

Calendari d'esdeveniments - 2013

GENER

di	dm	dx	dj	dv	ds	dg
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

FEBRER

di	dm	dx	dj	dv	ds	dg
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28			

MARÇ

di	dm	dx	dj	dv	ds	dg
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

ABRIL

di	dm	dx	dj	dv	ds	dg
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

MAIG

di	dm	dx	dj	dv	ds	dg
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

JUNY

di	dm	dx	dj	dv	ds	dg
				1	2	
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30

Ampere equip

direcció **Mayte Sanchez**
disseny **Jason Hughes**

maitesses@yahoo.es
jasonatman@gmail.com

colaboradores: Julia Quintela, Carmen Fernandez, Yolanda Mallofre, Montserrat Merlo,
Miguel Ayllon, Daniel Narváez, Esther Orozco, Genoveva Fornells,
Anna Ruiz, Segun García, Gemma Rodriguez i Mari Luz Losa.

AMPA Oficina

Passeig Lluís Companys 18, 08018, Barcelona.
<http://www.ampaperevila.org>

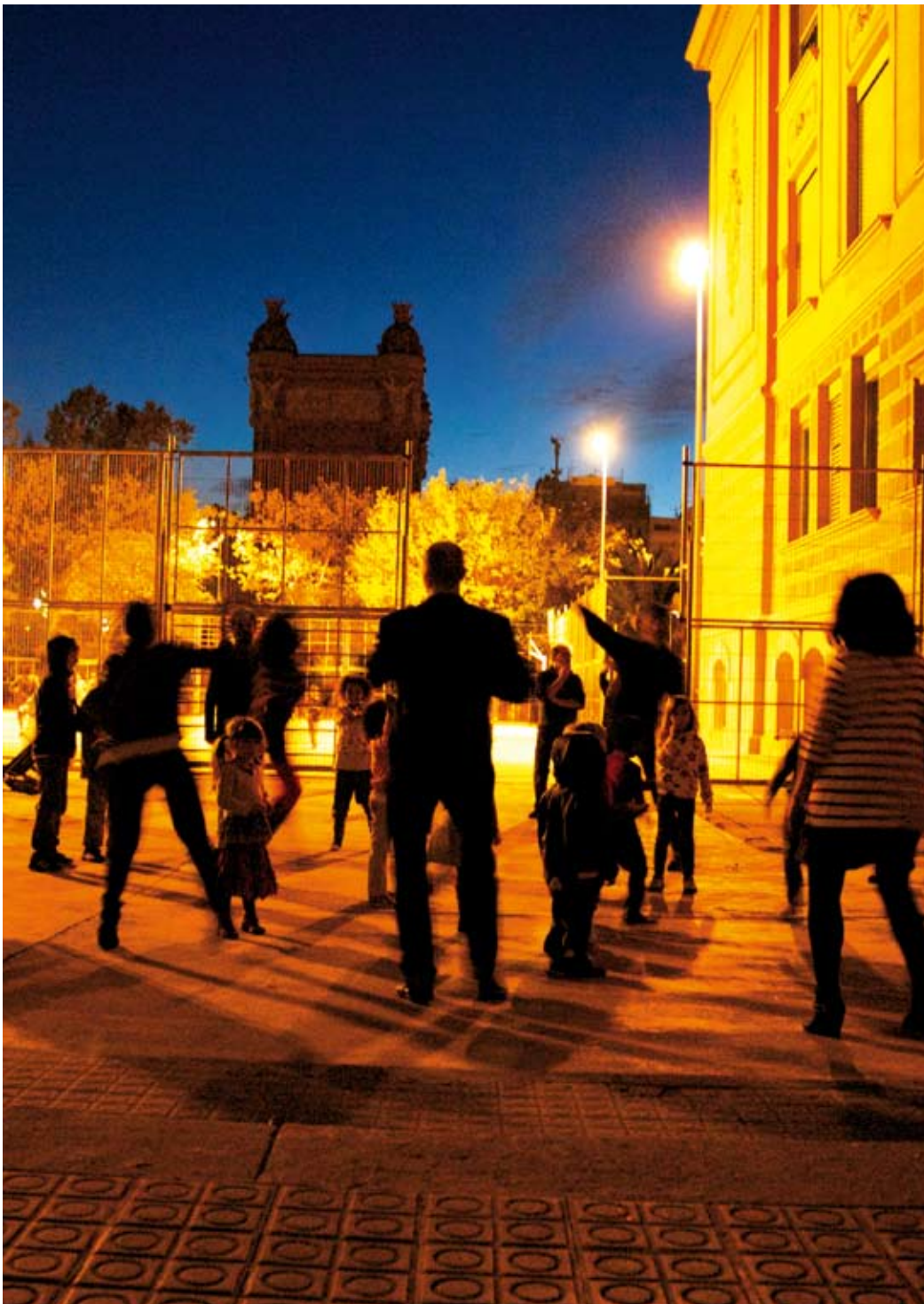
AMPERE

AMPA PERE VILA - Vol. 9

DESEMBRE de 2012

BENVOLGUDES FAMÍLIES

Al butlletí del mes de juny passat ens vam acomiadar amb un “fins al setembre!” I així va ser. Ens vam retrobar famílies que portem anys a l'escola, famílies noves que es van incorporar amb la incertesa de què passarà els propers mesos i hem trobat a faltar les famílies del més grans que ja són a l'institut o famílies que, per diverses causes, han hagut de canviar de centre escolar als seus fills i filles.

Però aquí estem una altra vegada. Ja portem més de tres mesos de curs i, malgrat la desfavorable situació socioeconòmica, l'escola, com no podia ser d'una altra manera, continua amb la seva tasca educativa. Millor dit, ho hem d'expressar d'una altra manera, continuem endavant: el Pere Vila som tots i no podem permetre el desànim, el desconcert ni la desvalorització que des de fora intenten inculcar-nos per així justificar les accions a favor de les privatitzacions i tornar als anys on l'educació era un clar sistema segregador. Hem de reivindicar el paper fonamental de l'educació pública en les societats democràtiques com a principal motor d'inclusió i de cohesió social.

Com que no podem permetre que ens treguin el que nosaltres creiem que és fonamental pel bon desenvolupament de l'escola, ara més que mai, ens “hem de posar les piles” i fer costat al Pere Vila. L'escola, aquest curs, compta amb un docent i mitja jornada d'un altre menys que els darrers anys. L'Administració també li ha retallat el pressupost per poder fer les activitats que formen part del seu projecte educatiu. Una de les activitats que s'ha vist ressentida és la piscina. Aquest curs, excepte els alumnes de primer, tota la resta de cursos de primària només gaudiran d'aquesta activitat quatre mesos del curs.

Fem una crida a totes les famílies del Pere Vila per a que, en la mesura de les possibilitats de cadascú, no deixem d'implicar-nos en el projecte educatiu de l'escola. Hem de col·laborar en les accions que s'organitzen, tant dins de l'escola com en la seva continuïtat a casa de cadascuna de les famílies, donant suport als aprenentatges que es realitzen. Així, cadascú pot col·laborar, encara que sigui un dia a l'any, en alguna activitat de l'escola. També pot col·laborar en la compra de pastissos de cada dijous per l'ajut de les colònies d'aquest curs, acompanyar a les classes en les sortides o en els dies que van a la piscina donant suport als mestres, participar en els tallers per ajudar a folrar els llibres de les classes, participar en les activitats de l'AMPA i així tot un seguit d'accions en que ens hem d'implicar i col·laborar per a que la nostra escola i l'escola pública en general compleixi les funcions educatives i socials que se li demana. Però, sobretot, pensem en el nostres fills i filles: no volem el millor? Només podem saber que els hi estem oferint el millor, si en formem part.

Però això no és tot. Com dèiem abans, no ens hem de resignar. Hem de continuar alçant la veu perquè així ho hem demostrat en les darreres eleccions autonòmiques. Estem a favor de la pluralitat política, del diàleg entre els partits i amb la ciutadania, de la transparència en l'administració pública, de la participació sense censures. I així ho hem de fer sentir i lluitar per a que els nostres fills i filles puguin gaudir dels drets fonamentals per al seu desenvolupament integral com a persones.

Bones festes a tothom!

Julia Quintela

ESPAI PER LA REFLEXIÓ

JUEGO DIRIGIDO VS. JUEGO LIBRE

Fa un temps, es va establir un debat entre diferents pares i mares sobre la conveniència de deixar jugar lliurement als nens i nenes a l'espai menjador, o si al contrari, era millor que fessin jocs dirigits per les monitores del menjador.

Els arguments d'uns eren que ja bastantes hores passaven dirigits per les mestres com per ser-ho també a l'espai menjador, mentres que altres agumentaven la conveniència del joc dirigit per tal de fer participar a nens/nenes tímids, amb problemes de relació, els novins-guts que no coneixien a ningú...

La Carmen (mare del Claudio i del Valentín), es va oferir a buscar informació sobre el tema, i això és el que ens ha explicat:

La primera referencia sobre juegos que existe es del año 3000 a.C. Los juegos son considerados como parte de una experiencia humana y están presentes en todas las culturas. Probablemente, las cosquillas, combinadas con la risa, sean una de las primeras actividades lúdicas del ser humano.

El juego es la actividad a la que más tiempo dedican los niños. También es la herramienta mediante la cual se relacionan con el mundo y con los demás, la que les ayuda a entender, asimilar y contar lo que les ocurre y les sirve de escape en situaciones de tensión. A base de repetir las actividades que implica cada juego, adquieren competencias que facilitan el desarrollo de habilidades para la edad adulta. Por el tiempo que los niños dedican a esta actividad es conveniente entender y desglosar las aportaciones

que ambos tipos de juego - dirigido y libre - tienen en la vida de los niños.

El juego libre o espontáneo es realizado por iniciativa propia del niño y en su desarrollo no intervienen adultos que lo condicionen mediante la búsqueda de algún tipo de finalidad ajena al propio juego. Por el contrario, el juego dirigido lo plantea una persona adulta con unos objetivos educativos ajenos a la actividad lúdica. La diferencia fundamental entre ambos, es pues la ausencia de finalidad en el primero, y la búsqueda de un objetivo concreto en el segundo.

El juego espontáneo, al que se entrega el niño con entusiasmo, permite al niño desarrollarse en todos los órdenes, no es una acción premeditada, sino que nace espontáneamente y de la misma forma desaparece. Los inconvenientes con respecto al juego dirigido, son: **la falta de variedad**, puesto que una de las características del juego infantil es la repetición, y a su vez la falta de perseverancia, puesto que el niño inicia constantemente juegos que no termina, debido a la falta de estabilidad emocional del momento, que provoca que un estímulo minúsculo desvíe el curso del juego sin que este haya dado los frutos apetecidos. **La falta de organización**, la cual afecta sobre todo en juegos sociales o en grupo. A las edades en que se desarrolla este tipo de juego el niño no está capacitado para cooperar con numerosos compañeros dedicados a tareas diversas, así, durante el curso del juego se genera confusión, lo que provoca el abandono de los jugadores y la tendencia a la repetición de juegos más simples. **La falta de compañerismo**: el niño presenta todavía cualidades destacables como el egoísmo, abuso de superioridad para imponerse en el juego, desprecio por los débiles... Esto puede traer como consecuencia que los niños que más necesitan esta actividad jueguen menos. El niño, en definitiva, con frecuen-

cia no controla su propia actividad, y sobre todo la intensidad de esta. De la misma forma puede quedar exhausto al finalizar determinado juego como abandonar la actividad sin que esta haya alcanzado el nivel de intensidad apropiado. Sin embargo, el juego espontáneo es verdaderamente importante en la vida del niño, y modelo a estudiar para los psicólogos y pedagogos, pues el niño se muestra tal como es, y al mismo tiempo, muestra sus preferencias por determinadas actividades y formas de jugar, lo que permite el estudio desarrollado de la infancia como proceso educativo a través de su actividad prioritaria: el juego.

Por el contrario, el objetivo predeterminado del juego dirigido dota al mismo de una ordenación y presentación concretas. Los juegos dirigidos tienen tres tipos de objetivos: ocupación del ocio, fines educativos y fines terapéuticos. Su práctica exige el conocimiento previo de los principales defectos en que se puede incurrir, para, así, evitarlos: **limitación de la libertad** y autonomía necesarias para una plena expresión de la personalidad y una mayor afirmación de la misma y **la supresión de la espontaneidad**. A pesar de ello, el juego dirigido ofrece determinadas ventajas que en definitiva son la contraposición a los principales defectos del juego espontáneo, pues la intervención del adulto elimina los mismos. Estos son: **variedad, corrección y eliminación de defectos, ecuanimidad de los resultados y efectos controlados y planificados**. En el juego dirigido, el adulto debe proponer mejor que decidir, y sugerir mas que dirigir, para que los niños encuentren en el juego dirigido esa autonomía y libertad que gozaban en sus propios juegos, características fundamentales para que el juego posea efectos positivos en la conformación del carácter y la personalidad del niño.

Carmen Fernández

DIBUIXEM LA MEDITERRÀNIA

Com segurament ja sabeu per la pàgina web de l'escola, els nens i nenes de 2n han participat en un projecte anomenat " Dessine-moi la Méditerranée : de Marseille i d'autres Rives." portat a terme per l'associació L'Ecole d'Art au Village juntament amb el Museu Picasso.

L' Ecole d'Art au Village (Edaav) és una associació d'acció educativa i cultural de Marseille sense ànim de lucre. Fundada en el 2009 per Sébastien Cailleux, periodista i reporter gràfic, agrupa a tot un col·lectiu d'artistes amb la voluntat d'acompanyar als nens i nenes en la descoberta del seu patrimoni, la seva història i a la vegada sensibilitzar-los en la pràctica de l'expressió artística estimulant la seva creativitat.

En aquest projecte, han agafat com a nexa comú la Mediterrània.

El mar mediterrani sempre ha estat un punt de trobada geogràfic i cultural entre tres continents (Europa, Àsia i Àfrica) on s'ha produït un intens intercanvi tant comercial com cultural. És

el bressol de grans civilitzacions com l' Egípcia, la Mesopotàmica, la Fenícia, la Persa, la Grega, la Romana, la Islàmica, l' Otomana....A més, ha ajudat a configurar una cultura comuna en relació a la vida quotidiana, com per exemple la mundialment coneguda dieta mediterrània, o la vida al carrer propiciada per la benignitat del seu clima (clima mediterrani).

Amb l'ajuda d'operadors culturals locals, museus nacionals i professors, el projecte de Edaav, proposa anar al retrobament de nens i nenes dels vint-i-dos països que formen aquesta conca Mediterrània i, mitjançant la representació d'aquest Mar que uneix, intentar crear un diàleg intercultural.

L' obra final serà presentada en el marc del programa de Marseille-Provence 2013, Capital Europea de la Cultura, on es vol exposar un gran mosaic amb les diferents representacions, i en el que les especificacions històriques i culturals de cada país seran les parts significatives d'un patrimoni comú i s'està intentant poder fer una presentació també a Barcelona el proper any.

En el nostre cas, les persones implicades en el projecte han estat l'Anna Guarro, cap de Programes Públics del Museu Picasso, la Maria Alcover, tècnica del Servei d'Educació del Museu Picasso, en Lluís Vallvé, especialista en educació artística i tècnic del Consorci d'Educació de Barcelona i l'Helena Mullor del l'àrea de comunicació del Consorci d'Educació de Barcelona que ens han acompanyat a més a més dels artistes creadors del projecte i de les mestres de la classe.

Van començar el projecte amb una representació del que era per a cadascú d'ells la mar mediterrània (sorra, peixos, vaixells, dofins....).

En una altra sessió, van sortir de l'escola per posar-se al davant de l'Arc de Triomf, un arc de beninguda als visitants de l'Exposició Universal de 1888, monument comú en tots els països de les cultures mediterrànies, observar-lo amb deteniment i finalment representar gràficament aquella part que més els havia impressionat o agradat.

En la tercera i última sessió, se'n van anar al museu Picasso per observar amb

"ulleres d'artistes", quatre obres de Picasso relacionades amb la Mediterrània: "El mas del Quiquet", "Terrats de Barcelona", "La platja de la Barceloneta" i un de la sèrie dels "Colomins" que després cadascú va reinterpretar.

Per tancar, les classes de 2n aniran properament a la platja de la Barceloneta per veure, mirar i dibuixar la mar, la Mediterrània. També, com tant li agradava fer a Pablo Picasso, per dibuixar en la sorra i experimentar l'emoció de veure com les ones s'emporten els dibuixos que han creat.

Els materials utilitzats eren cartolines negres rugoses i pastels i ceras a l'oli de gran qualitat, les mateixes que utilitzava Picasso.

No sé si és per aquests materials que han fet servir, per les "ulleres especials i invisibles" que s'han posat els nens i nenes per observar aquestes obres o per haver pogut treballar conjuntament nens i artistes amb mestres i professionals del museu, però els resultats han estat espectaculars.

Maite Sanchez

LA CORAL DEL PERE VILA

La Coral de l'escola va començar el curs 2007-2008 on podien participar alumnes de tots els cursos de primària i que assajava durant l'horari del migdia. Amb el pas dels anys, la seva estructura s'ha anat modificant i ara, els assajos de la Coral s'imparteixen en horari lectiu i només per als alumnes més grans.

La primera vegada que van actuar va ser a la Plaça dels Àngels, davant del MACBA juntament amb la resta de corals de les escoles de Ciutat Vella. Des de llavors, cada any la Coral del Pere Vila ha actuat als festivals de l'escola, a la presentació de les escoles de la Xarxa 0-18 per a les noves famílies i a les trobades conjuntes amb les altres corals de Ciutat Vella.

Els nens i les nenes de la Coral del Pere Vila ja poden dir que han cantat en dos dels llocs més reconeguts a nivell internacional de la nostra ciutat, com el Palau de la Música i el Gran Teatre del Liceu i només cal sentir parlar els pares i les mares per veure quina satisfacció i orgull que els hi genera. Hem d'agrair molt la feina de la Yolanda, com a directora de la Coral, de l'Edu, el mestre de música que sempre està al seu costat i de tots els anteriors mestres de música que han passat pel Pere Vila aquests últims anys i que sempre s'han implicat en aquest projecte.

Li hem demanat a la Yolanda, la directora de la Coral, si ens podia explicar alguna cosa sobre aquesta i, així és el que ens ha dit:

La Coral del Pere Vila va sorgir fa uns 6 anys a partir d'un projecte creat per l'Escola de Músics i JPC juntament amb el Pla d'Entorn de Ciutat Vella per ajudar a aprendre el català d'una forma lúdica mitjançant la música.

Sempre he cregut que el cant és una de les eines musicals per aprendre millor qualsevol llengua, i no solament això, si no també per treballar altres matèries importants pels nens com crear adhesió, fer equip, compartir emocions, desenvolupar sensibilitats, respectar-se els uns als altres, aprendre a escoltar i moltes coses més.

El repertori que treballem la majoria són temes en català encara que cantem també en altres idiomes, sobretot en africà ja que és un llenguatge molt rítmic i aprofitem per treballar també percussió corporal.

Al llarg d'aquests anys hem fet moltes actuacions en diferents entorns:

- Al carrer: Plaça del MACBA, Plaça de la Catedral.
- En museus: Museu Picasso, Museu Marítim.
- I en Institucions de renom: Fel gran Teatre Liceu, i al Palau de la Música.

Totes aquestes sortides donen l'oportunitat de poder conèixer aquest lloc tan meravellós de Barcelona que no són fàcils d'accedir, veure les seves entranyes i sentir les mateixes emocions que pot sentir qualsevol cantant que actui en aquests escenaris. Així com és emocionant poder compartir les actuacions amb les famílies de manera gratuïta.

Per últim podeu seguir la trajectòria de la Coral dels vostres fills i filles, així com compartir les cançons, cantar-les amb ells i escoltar-les, en un blog que he creat juntament amb una companya meua, l'adreça és:

<http://krislanda1.blogspot.com.es>

En aquí també podeu fer comentaris i si us voleu posar en contacte amb mi podeu fer-lo en el següent correu:

krislanda1@gmail.com

Esperem que gaudiu de la música juntament amb els vostres fills i filles.

VISCA LA MÚSICA!!!

Yolanda Mallofré
(Directora de la coral)

Biblioteca

Pere Vila

ESPAI BIBLIOTECA

CONTES A LA VORA DEL FOC

Antigament, quan començava a fer fred i els dies s'escurçaven, la gent, al vespre, es reunia a les cases al voltant de la llar de foc i explicaven històries, rondalles i contes.

A l'escola hem recordat l'agradable sensació d'escoltar històries de por quan s'està a casa segur, envoltat de la família i els amics. Al carrer fa fred i tot és fosc però, a casa, reunits al voltant de la llar de foc amb la gent que estimem, s'està calent i somiem explicant històries de por.

Per això a la biblioteca quan s'acosta Tots Sants i La Castanyada tornem a reviuir la tradició d'explicar contes de por a la vora del foc.

Aquest curs hem fet una tria amb tots els contes de por que tenim a la biblioteca i els hem col·locat als expositors. Un expositor reuneix els contes dels més petits fins a tercer curs i l'altre els llibres dels més grans fins a sisè.

De la biblioteca del barri Francesca Bonnemaison també ens han portat una selecció dels seus millors contes de por i els tindrem amb nosaltres un mes llarg. La nostra selecció reuneix des dels clàssics llibres de terror com Frankenstein o el Dr. Jekyll i Mr. Hyde a relats que desmitifiquen aquests personatges. També hi ha contes que expliquen històries de por per ajudar a superar-les. Sense oblidar les últimes novetats que ens han fet arribar des de la biblioteca Bonnemaison.

En tots els llibres triats hem tingut cura d'escollir les edicions més adequades pels nostres lectors. Tots han estat escollits atenent a la seva qualitat i vigilant

de presentar una ampla varietat d'estils en les seves il·lustracions per enriquir la sensibilitat artística dels nostres alumnes.

A les sessions de biblioteca presentem alguns llibres dels que tenim exposats i així, a poc a poc, anem coneixent millor els nostres gustos i, alhora de triar, els nens i les nenes van ampliant el seu repertori de llibres preferits.

Els petits (i no tant petits) lectors estan molt interessats en aquestes històries i els examinen amb atenció, en trien els que més els agraden i passen una llarga estona llegint-los.

Una altra activitat d'animació de la lectura ha estat la il·lustració de contes. Hem triat "En Pere sense por" i tota la primària ha dibuixat les principals escenes del conte.

El resultat han estat tot de llibres que hem fet entre tots. Un cop acabats hem fet una exposició de tots els contes fets pels mateixos alumnes per poder-los admirar.

Quan l'exposició hagi acabat decidirem entre tots quins contes es queden a la biblioteca de l'escola, quins aniran a la biblioteca d'aula de les classes i quins regalarem a parvulari.

Tot això ens ha portat a parlar de la por. Hem recordat situacions en les quals creiem que tindríem por i després descobrim que no hi havia motiu per preocupar-se. D'aquesta manera contribuïm a fer que els infants acceptin les seves inquietuds, les comparteixin i les superin.

Montse Merlo
(Responsable de la biblioteca)

ESPAI MENJADOR

L'AGENDA 21 ARRIBA AL MENJADOR

Com ja sabeu, la nostra escola participa en el programa Agenda 21, el qual pretenem potenciar l'ús sostenible dels recursos naturals i el consum responsable, per tal de despertar entre l'alumnat i la comunitat educativa uns sentiments i uns hàbits de solidaritat i de respecte vers el medi ambient i també, activar la consciència de la necessitat de participar en totes aquelles qüestions que afecten la col·lectivitat.

El curs passat es va treballar amb el projecte de reducció de residus i en concret, de reducció dels embolcalls que es va concretar amb el repartiment d'uns embolcalls sostenibles i reutilitzables pels esmorzars i els berenars, als nens i nenes de primària.

Es va fer una diagnosi recollint i pesant tots els embolcalls dels esmorzars de primària abans del repartiment i un altre després, i el resultat va indicar que s'havien reduït el nombre de residus no sostenibles (paper de plata sobretot).

Altres accions que es fan dintre del programa son, per exemple, el reciclatge del paper, del plàstic per fer manualitats, aixetes d'aigua amb temporitzadors, aprofitament al màxim de la llum natural, la reutilització de llibres... i des de els cursos passat, tenim un hort... l'Hort d'en Pere.

Hem aconseguit podar la buguenvíllia, que feia tanta ombra a la zona de l'hort, hem netejat totes les males herbes i finalment hem posat el compost que ens han donat des de l'AG21 escolar. Ara només ens queda plantar alguna cosa d'hivern per poder veure com creixen i si podem fer una collita també.

Doncs aquest curs, les monitores del menjador han decidit portar aquest programa a dins del menjador. Aplicant els mateixos principis que l'escola, han decidit apostar per les 3 R: Reduir, Reutilitzar i Reciclar per tal de fer del menjador un espai més sostenible

I com ho fan?

Doncs amb diferents actuacions, com per exemple:

- En la mesura del possible es consumeixen productes de proximitat
- L'aigua que sobra als gotos la utilitzen per regar l'hort, les palmeres, les plantes...
- Separen els residus en orgànics, plàstic, i paper.
- Aprofiten alguns residus per fer manualitats, com per exemple les peles de mandarina, que vam fer servir pels murals de la tardor.

El projecte continua, i si realment volem fer una escola més sostenible, és necessari la implicació de tothom, alumnes, mestres, equip directiu, personal no docent, monitors, pares i mares i altres, que participin activament en aquest projecte i en els reptes que ens marquem aconseguir. Treballant plegats ho podem aconseguir.

Anna Ruiz (mare de l'Eulàlia de 4art A) i **Segun Garcia** (tutora de 6è B) (membres de la Comissió Agenda 21)

CLUB EXCURSIONISTA

CAN PASQUAL

Aquest curs, la primera excursió del Club Excursionista, amb una considerable assistència de pares, mares, nens i nenes malgrat la previsió de pluja, va ser el diumenge 18 de novembre a Can Pasqual, masia autogestionada al Parc de Collserola.

Continuant amb el principi de fer servir transport públic, vam arribar fins al Baixador de Vallvidrera, on vam començar l'ascensió d'hora i mitja (amb la parada tècnica reglamentària per esmorzar) fins arribar a la masia, des d'on vam poder gaudir d'una vista panoràmica excepcional (part del Baix Llobregat, el Vallès Occidental i Montserrat).

Allà, un representant de les persones que habiten a la masia, ens va explicar el seu funcionament ecològic i autosuficient, des de la producció d'energia eòlica (amb un molí de vent que s'havien construït ells mateixos), fins el tractament de l'aigua de la pluja o la d'un pou natural que tenen a prop que fan servir per a consum propi i per el cultiu de verdures i llegums.

També ens van explicar com fabriquen el pa que comercialitzen en diferents xarxes de consum, o en fèries, i la fabricació de cervesa (que ara només està en la fase de consum propi) i ens van mostrar el seu corral, on viuen les gallines que tenen.

Vam posar a la Nostra disposició les seves instal·lacions de camp obert per al nostre dinar comunitari.

No ens va donar temps de visitar els horts, ja que havíem de tornar i ho vàl·em fer abans de que es fes de nit i comencés a ploure (algunes gotes ens van caure, però res de que preocupar-se)

Els nens i nenes van poder jugar al futbol, llançar-se amb liana, pujar a un vaixell pirata i perdre's per les diferents cabanes que hi havien.

També hi va haver temps (sobretot a l'anada) de que alguns excursionistes fessin de "caçadors de bolets", que hi havíem i de moltes classes i colors, inclús als marges dels camins, tots assessorats per el Dani (pare de la Laura de 5è B), expert boletaire.

Gratament cansats, vam tornar a agafar els Ferrocarrils i cadascú a casa seva.

L'excursió d'inici de curs va ser una agradable sorpresa de com a molts pocs minuts de Barcelona encara queden llocs on l'afany immobiliari ha respectat la natura i on coexisteixen altres maneres de viure.

Miguel Ayllon

LES MEVES AVIES

Les àvies del Manel són la iaia Teresa (79 anys) i l'àvia Rosa (de 69 anys). Les dues han tingut recorreguts vitals molt diferents, tot i que en alguns punts la seva biografia coincideix. De manera que per una banda tenim ....

La iaia Teresa va néixer el 1933 a Barcelona. La infància va transcórrer durant la república, la Guerra Civil i la primera post-guerra.

De petita i per circumstàncies de la post-guerra, es va haver de fer càrrec del seu germà petit perquè la seva mare havia de treballar fora de casa durant tot el dia, fent de mainadera. De manera que des de ben petita va assumir responsabilitats d'adult.

Quan tenia 12 anys va anar a l'escola de monges Maria Immaculada. fins als tretze o catorze anys. Anaven d'uniforme i només eren nenes. Un dels anys va estar interna, i recorda que la feien banyar-se amb una camisa que li arribava fins els peus.

Li agradava la geografia, i s'inquietava quan la seva mare venia a veure-la i no la deixaven passar perquè ja no era hora de visita.

Es va casar i va tenir tres fills. Durant els anys 60 es va haver de posar a treballar de dona de fer feines per una empresa de la neteja on en va viure de tots colors. Treballava de nit i criava els fills de dia.

Ja de gran va anar a una escola d'adults a Ciutat Vella on va aprendre a llegir i a escriure, li va agradar molt anar-hi perquè va aprendre molt i va conèixer gent molt interessant. Avui en dia és àvia de tres nets i estueja a Sitges on cuida amb molt delit el seu petit jardí.

L'àvia Rosa va néixer el 1944 a Barcelona. També va anar a una escola de monges, igualment de nenes i amb uniforme, dita Jesús i Maria.

Li agradaven les activitats de treballs manuals i de cosir. També feien la "Fiesta del Colegio" cada mes de maig, on posaven corones a les nenes. Un cop l'any anaven a fer "Ejercicios Espirituales" al Montseny, venien a ser com unes colònies de tres dies, on es formava a les nenes en el catolicisme, i en destaca el bon menjar que els hi donaven.

Li agradava fer història, doncs feien concursos de pregunta resposta, el premi era ser de les primeres, en canvi no li agradava el cant ni les mates perquè igualment feien concursos i la dissort no la col·locava en els primers llocs del podi.

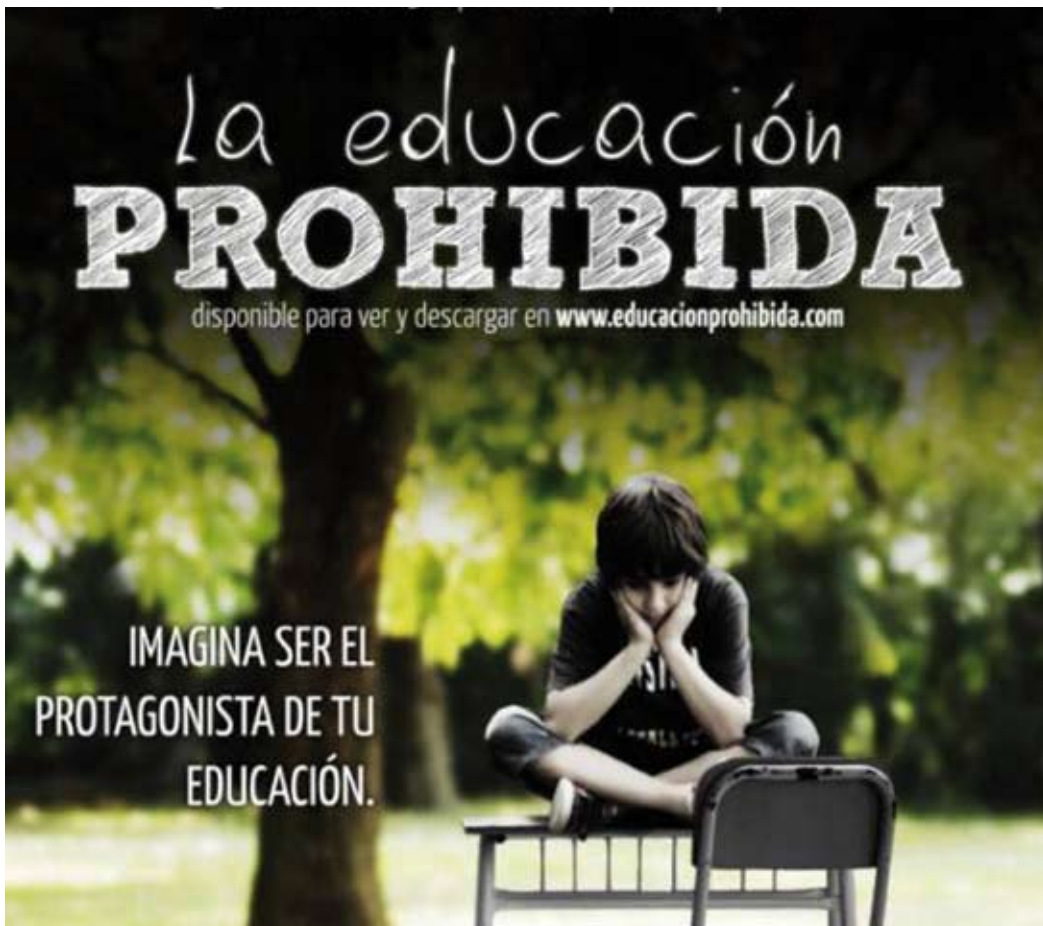
En quant al sistema educatiu de l'època destaca que li aportava un sentit de la disciplina i l'ordre que li ha estat útil, però que per contra aquest mateix sistema la feia més introvertida i insegura. Després va fer el Batxillerat i posteriorment va estudiar Dret.

Ara té quatre nets, cuida la seva mare, la iaia "Mins", de 94 anys i besàvia del Manel, que va néixer el 1918, va estudiar durant la república etcètera, etcètera, etcètera. Però aquesta és una altra història...

Veü en off: Uf!! jo no explico res més per no enredar més la troca. En fi serafí només vull afegir:

Una abraçada ben forta per totes les iaies, iaies, avis, àvies, besàvies, besavis dels nens de l'escola Pere Vila!!!

Genoveva Fornells

EDUCACIÓN, ¿QUÉ EDUCACIÓN?

Desde hace un tiempo corre por la red, y seguramente más de uno ya ha recibido el link, un documental titulado “La educación prohibida” que en casi 2 hora y medias de entrevistas y análisis, cuestiona el sistema educativo occidental actual basado en la competitividad, en la jerarquización según logros; un sistema que como el mismo documental explica, “no considera la naturaleza del aprendizaje, la libertad de elección o la importancia que tienen el amor y los vínculos humanos en el desarrollo individual y colectivo”.

Educadores, teóricos, autores, directores de escuelas alternativas de 8 países de Iberoamérica, basándose en experiencias propias y reflexiones, critican las bases de un sistema educativo dirigido e implantado por los estados como algo obligatorio e ineludible. Porque ciertamente, estudiar es un derecho del ser humano, un planteo políticamente correcto, pero la pregunta es, ¿qué clase de educación y con qué método? ¿Cuál es la meta final del sistema? ¿Cómo se sienten los niños?

Está claro que no todos los sistemas educativos son iguales. Muchos hábitos y formas que aun prevalecen en varios países de Latinoamérica no tienen cabida por ejemplo en la España actual, sin embargo, en lo que si quizás coinciden, es en la utilización de técnicas competitivas, en donde el logro personal está por encima del colectivo, y la coerción que impone la “buena nota” genera angustia y desasosiego en los niños, en edades en donde el aprendizaje debería ser una práctica estimulante sin clasificaciones ni retribuciones.

Y claro, uno como padre se pregunta: ¿Hay alternativas educativas? Sí, las hay. Y de hecho, siempre las hubo, al menos desde principio del siglo pasado. Proyectos como el de Summerhill en Inglaterra, la escuela Waldorf, la Montessori y muchas otras que aparecen en la película lo demuestra. Desafortunadamente todos estos son ejemplos de escuelas privadas, no al alcance del todo el mundo y parte también de un mundo elitista, que a mi entender “la educación prohibida” no debería generar.

Surgen muchas preguntas viendo la catarata de información que la película lanza casi sin descanso a los largo de casi dos horas y media, y son precisamente estos cuestionamientos que cada espectador se realiza, lo que le da un valor al documental y un sentido más allá de sus contradicciones o fallos, que no son pocos. Por un lado la extensión, a mi manera de ver excesiva, básicamente porque a lo largo del documental muchas ideas se repiten una y otra vez, como un mantra ideológico, ofreciendo declaraciones muy idealistas pero sin contrastarlas con la realidad de donde surgen. También se echa en falta voces de “dentro del sistema” lo cual le resta valor, ya que es fácil demonizar la labor que hacen los maestros públi-

cos, como si estos no fuesen también víctimas de un sistema, y no darles un espacio para que ellos mismos hablen de su situación. Tampoco está la opinión de los verdaderos sufridores del sistema, los estudiantes, y tampoco se hace mucho hincapié en otro de los elementos importantes en el crecimiento de un ser humano: la familia, porque no hay que olvidar que la escuela no lo es todo.

Pero lo dicho, el documental, sin que quizás satisfaga todas las expectativas (he leído críticas demoledoras sobre él), logra un propósito que ya de por sí justifica la empresa: que nos replanteemos la educación de nuestros hijos y qué es lo que esperamos de ella. Que no nos conformemos con lo que nos ofrecen y que a la vez valoremos lo positivo que también abunda a nuestro alrededor.

La película está producida con el sistema de crowdfunding, gente común que aporta dinero para que el proyecto eche a rodar y también se inscribe en lo que se da a llamar Copyleft, es decir, es de libre difusión y circulación, por lo que si a varios padres les interesa se podría programar una proyección en nuestra escuela para abrir un debate sobre la misma. En tal caso hablar con el AMPA y lo echamos adelante.

También se puede ver por internet en la siguiente dirección

<http://www.educacionprohibida.com>

Es larga pero vale la pena, al menos para remover ideas y volverse a plantear que clase de futuro forjamos hoy con nuestros hijos.

Daniel Narváez

ENTREVISTA EXCLUSIVA

Sra. Presidenta Tisora Esquinça i Tira Milles

Aquesta passada setmana ha tingut lloc a Barcelona el Congrés Mundial de **“Tisores per unes retallades amb qualitat”** i la Sra. **Tisora Esquinça i Tira Milles**, Presidenta de la Comunitat Mundial de Tisores Unides, ha estat l'encarregada d'obrir i tancar el certamen.

Filla de pare militar i mare de l'alta societat, va estudiar a les millors universitats i va dirigir diferents empreses del sector immobiliari i clubs esportius abans de presidir el Banc Mundial de Tisores (BMT). A l'any 93 va conèixer al conegut “çaça talents musicals” Doble Fil amb qui va viure un intens romanç. La parella té dos fills bessons coneguts

per la seva debilitat pel joc. Amb l'ajuda d'en Doble Fil van engegar una campanya electoral espectacular que la va portar a la presidència del país, càrrec que encara ocupa després de 16 anys.

Com veu aquesta crisi?

Amb molta esperança. Aquesta crisi de les retallades ha permès que el 100 % de les tisores del món treballin. Estem amb un 0% d'aturats en les oficines d'ocupació. Treballs estimulants de 24 hores els 365 dies de l'any. Només neix una tisora, se li explica com retallar i s'envia allà on ens demanin els governs. Ja s'ha acabat això de fer feines

minoritàries i de poca importància com retallar papers de colors a les escoles, tallar roba als tallers de confecció, obrir pollastres al mercat o intervenir als quiròfans. Ara ens toca una feina amb un futur excepcional. Tenim el poder de tallar allò que vulguem. Podem esquinçar tant coses com a idees, plans, contractes, convenis, propostes d'estat, serveis. Les retallades dedicades a pressupostos i serveis socials són els nostres objectius màxims.

I quan s'acabin les retallades...?

Sempre podem anar al tercer món. Tot i que el nostre proper projecte va més enllà. Hem tingut un primer contacte amb el govern de Saturn per a iniciar un pla de xoc a les anelles exteriors del planeta on sembla s'estan generant grups reaccionaris.

Totes les tisores accepten aquestes noves condicions de vida?

Com passa a totes les comunitats, sempre existeixen petites fraccions de exaltats i malcarats que ben indignats protesten per les condicions i pels objectius d'aquesta feina. S'han generats partits il·legals de tisores que no deixen de manifestar-se per a les nostres ciutats demanant una feina digna i social i al servei de les persones, un sou a canvi de la seva feina i disposar d'hores i dies de festa per a gaudir de les seves famílies. Tenim una denúncia oberta per abús laboral de menors. On s'ha vist? Estem generant feina des del naixement. Que més volen?

Quina relació té amb els presidents dels governs humans?

La relació és molt bona, és immillorable. També li seré sincera, hi han de més receptius que d'altres respecte als plans de retallades. A aquestes alçades de la

pel·lícula encara hi han qui no creuen en el poder de les retallades i segueixen esperant un canvi usant la via més social. Que esperin asseguts els molt ximplers!

El missatge transmès per als alts càrrecs humans va ser “retalleu i si us passeu per error, cap problema”. Ens van marcar els mínims de les retallades i a partir d'aquí tenim llibertat absoluta per a tallar i esquinçar allà on creiem sigui necessari amb l'objectiu de regenerar una societat millor i més ben estructurada.

Però amb aquells que pensen diferent a vostès...

Ris-Ras-Ris-Ras. Perdoneu que se m'ha escapat un esternut de tisora.

Com es presenten les properes eleccions generals al seu país?

No es faran eleccions. Donada la situació d'inestabilitat social, hem imposat un govern de crisi escollit per a mi i on jo seguiré sent la presidenta. No es pot deixar en mans de la població una decisió d'estat tant important com aquesta en els temps que corren. Els ciutadans i ciutadanes han perdut la seva capacitat de decidir el seu propi futur.

L'entrevista acabà de forma precipitada i inesperada quan un grup de persones amb tisores a les mans, abillades amb flors i pancartes han començat a demanar prou retallades i una vida digna per a tothom. La presidenta, envoltada per guarda espalles professionals, marxà deixant oblidats una sabateta de cristall, el seu iPhone que no va deixar de sonar en tota l'entrevista i una bola de paper ben rebregada amb un missatge més que descriptiu. Treguin les seves pròpies conclusions ara que encara poden pensar.

Esther Orozco

Y TÚ, DE DONDE ERES?

M., Luz - mare del Max Brian (3r A)

Nascuda a Catón Culpina, Sud Cinti, Departamento de Chuquisaca. Això està al sud de Bolívia.

Precisament va ser a Chuquisaca on es va proclamar la independència de Bolívia el 6 d'agost de 1825.

Capital?, yo digo LA PAZ, y M. Luz me corrige: No, Sucre. Entonces me explica que Bolívia comparte capitalidad: Sucre, capital constitucional, legal y judicial, y La Paz, capital administrativa y sede del gobierno.

En Bolívia se encuentra también el lago considerado más alto del mundo, el Titicaca, que comparte geográficamente con Perú. Situado a 3,810 metros sobre el nivel del mar y con una extensión de 8,100 km² lo sitúa en el vigésimo cuarto lugar en el ámbito mundial.

Es un país con una gran variedad étnica debido a la mezcla entre culturas precolombinas y el mestizaje colonial: mestizos, indígenas, blancos, afrobolivianos, europeos, asiáticos... El castellano es el idioma oficial y el más hablado en el país pero también se habla el Quechua, el Aymara, el Guaraní.

M. Luz explica que en su pueblo se vive de la agricultura, la ganadería y la horticultura pero es una economía de consumo propio. Cultivan papas, cebolla, durazno, manzanas..

Crían vacas, cerdos, ovejas. De estas últimas, además de la carne y la leche, usan la lana para hacer colchones, cubrecamas, polleras, etc. Comenta que hasta no hace mucho, todo el proceso de transformación de la lana la llevaban a cabo cada uno en su casa de manera particular (des de la esquila de la oveja hasta el tinte) y después, era fácil que cada familia tuviese un telar manual con el cual se producían los tejidos que necesitaban (su madre y su hermana así lo hacían). Actualmente, con la introducción de la ropa americana dice, es más barato comprarla quedando relegada la producción manual a la categoría de artesanía y con lo cual, a un precio más elevado.

Explica que al menos hasta que ella se vino a España (en el 2007), aún funcionaba el trueque (una caja de uva del Nord Cinti por 2 de papas).

Por eso son muy importantes las ferias comerciales. En Culpina, las más importantes son en Enero (la de año nuevo) y la del 6 de agosto (día de la independencia de Bolívia), aunque la más grande es la de marzo, donde se expone el mejor ganado y los mejores productos.

Hay carreras de bicis, de caballos, pelea de gallos y concurso de coplas y tonadas y también se escoge a la reina cholita.

Tienen gran tradición musical y instrumentos típicos que utilizan son la caña, el erque (cuerno vacuno) y la caja.

El medio de transporte más utilizado es la bici y el caballo, y el burro para la carga.

La infusión del mate de coca es la medicina más importante creada en Bolívia, aunque también se mastica la hoja directamente. Es estimulante, anestésico y quita el hambre.

Personajes conocidos:

- **Evo Morales, presidente de Bolívia**
- **Adela Zamudio, poetisa**
- **Martín Cárdenas (botánico filólogo) es el científico más destacado en Bolívia.**
- **Juan Carlos Valdivia – director de cine**

M. Luz Losa